

M*A*S*H

Regény három katonaorvosról

RICHARD HOOKER

R I C H A R D H O O K E R

M * A * S * H

Regény három katonaeorvosról

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

ELŐSZÓ

A LEGTÖBB SEBÉSZ, aki a koreai háború alatt frontkórházakban¹ dolgozott, nagyon fiatal volt, talán túl fiatal is ahhoz, hogy azt csinálja, amit csinálnia kellett. Ők műtöttek a 8. hadsereg, a Koreai Köztársaság Hadserege, a Brit Nemzetközösségi Hadosztály és az ENSZ egyéb erőinek összes súlyos sebesültjét. Köszönhetően a vérnek, az antibiotikumoknak, a helikoptereknek, a koreai háború stratégiai sajátosságainak, valamint a páciensek fiatalságának és teherbíró képességének, a katonai sebészet történetének addigi legjobb eredményét érték el.

A frontkórházakban dolgozó sebészek olyan szélsőségeknek voltak kitéve kemény munka és pihenés, feszültség és unalom, hőség és hideg, elégedettség és frusztráció tekintetében, mint még soha életükben. Egyénileg és kollektíven is úgy reagáltak erre, hogy próbálták feldolgozni a helyzetet és végezni a munkájukat. A stressz azonban sokuknál – legalábbis ránézésre – olyan viselkedést eredményezett, amely elütött korábbi, civil magatartásuktól. Páran kiborultak, de legtöbben csak különféle módon és mértékben balhéztaak. Ez a történet a különféle módokról és mértékekről szól. Amellett persze a munkáról is.

A könyvben szereplő karakterek alapjául azok az emberek szolgáltak, akiket ismertem, akikkel találkoztam és dolgoztam, vagy akikről hallottam. Minden valós személlyel való hasonlatosság kizárólag a véletlen műve.

¹ A MASH a Mobile Army Surgical Hospital (szó szerint Mozgó Katonai Sebész-kórház) rövidítése. (*A ford.*)

I

AMIKOR A KÖZÉPISKOLÁT FRISSEN ELVÉGZETT RADAR O'REILLY otthagya az Iowa állambeli Ottumwát és bevonult az Egyesült Államok hadseregébe, az a cél lebegett a szeme előtt, hogy a híradósoknál fusson be karriert. Radar O'Reilly függőleges kiterjedése csupán százötvenhét centi volt, viszont hosszú, vékony nyakat mondhatott magáénak, és olyan lapátfüleket, melyek pontosan derékszögben álltak el a fejétől. Mindennek tetejébe pedig bizonyos légköri – valamint metabolikus – körülmények együttállása esetén, abszolút összpontosítással és kivételes, érzékeken felüli erő alkalmazásával képes volt üzeneteket fogadni és beszélgetéseket lehallgatni, messze az emberi hallás normális hatókörén túl is.

Eme előnyökkel felvértezve Radar O'Reilly úgy látta, a hadsereg kommunikációs ágának szolgálatára született, így aztán az érettségit letudva nemet mondott különféle igencsak kecsesgető üzleti ajánlatokra, melyek között pedig legális is akadt, és úgy döntött, ő bizony a hazáját fogja szolgálni. Már a sorozás előtt arra aludt el, hogy karon és vállon viselt rangjelzések lebegették el előtte növekvő sorrendben, mígnem látta magát négycsillagos váll-lappal, ahogy vezérkari eligazítást tart a Pentagonban, vacsorapartikon vesz részt a Fehér Házban, vagy méltóságteljesen sétál a díszasztalhoz különféle New York-i éjszakai klubokban.

Krisztus Urunk 1951. évében, annak is a novemberében, annak is a közepén Radar O'Reilly, az Egyesült Államok hadserege egészségügyi szolgálatának tizedese a 4077. frontkórház Nemfáj Polák Fogorvosi és Pókerrendelőjében ült a 38. szélességi fokon Dél-Koreában, névleg azért, hogy kirakjon egy sorflöst. Mivel megkapta az üzenetet, hogy ennek a szerencsés eseménynek az esélye 72192:1, valójában egy telefonbeszélgetést hallgatott le. A korántsem zajmentes vonal egyik végén Hamilton Hartington Hammond dandártábornok volt, az eü-sök feje hetvenkét kilométerre délre Szöulban, a másikon Henry Braymore Blake ezredes, a 4077. frontkórház parancsnoki irodájában, alig negyvenöt méterre Radar O'Reillytől keletre.

– Hallgasd – mondta Radar O'Reilly, fejét tipikus pásztázó mozdulattal lassan balra-jobbra forgatva.

– Mit hallgassak? – kérdezte Walter Koskiusko Waldowski fogorvos és Nemfáj Polák.

– Henry két új transzírozót kér – tudósított Radar O'Reilly.

– Kell nekem két új ember! – kiabálta Blake ezredes a telefonba, és Radar hallotta is.

– Mit gondol, mit vezet, a Walter Reed Kórházat? – kiabálta vissza Hammond dandártábornok, és Radar ezt is hallotta.

– Na, idefigyeljen... – kezdte Blake ezredes.

– Nyugodjon meg, Henry – zárta le Hammond tábornok.

– Nem nyugszom meg! – kiabált Blake ezredes. – Ha nem kapok két...

– Jól van, értem! – kiabált Hammond tábornok. – Elküldöm a két legjobb emberemet.

– De tényleg legyenek jók, különben... – hallotta Radar Blake választát.

– Mondtam, hogy a két legjobb emberemet – hallotta Radar Hammond tábornok választát.

– Helyes! – hallotta Radar Blake ezredest. – És a lehető leggyorsabban.

– Henry szerzett nekünk két új transzírozót – jelentette Radar, és a füle még izzott az iménti lehallgató tevékenységtől.

– Mondják meg nekik, hogy ne verjék el minden pénzüket, mire ideérnek – legyintett Waldowski százados. – Lapot?

Így tudta meg a 4077. frontkórház személyzete, hogy a számuk és azzal együtt talán a hatékonyságuk is hamarosan növekszik. És így történt, hogy tíz napra rá egy szürke, nyers reggelen a 325. gyűjtőkórházban Yong-Dong-Póban, Szöullal szemben a Han folyó túlpartján, Augustus Bedford Forrest százados és Benjamin Franklin Pierce százados kiléptek az átmeneti tiszti szálló két végén, és málhazsákokat húzva mindketten elindultak a nekik kirendelt dzsip felé.

Pierce százados huszonnyolc éves volt, valamivel több mint száznyolcvan centi, kissé görnyedt vállú. Szemüveget viselt, szőkésbarbna hajára ráfért volna a nyírás. Forrest százados egy évvel idősebb volt, valamivel száznyolcvan centi alatt, zömökebb termetű. Vörös haját kefefrizurára vágatta, a szeme halványkék, az orra pedig még nem nyerte vissza természetes állapotát azután, hogy magánál ellenállóbb tárgygal találkozott.

– A 4077-esbe? – érdeklődött Pierce százados Forrest százados-tól, ahogy a dzsipnél összetalálkoztak.

– Azt hiszem – felelte Forrest százados.

– Akkor pattanj be – mondta Pierce százados.

– És ki vezet? – kérdezte Forrest százados.

– Döntsön a szerencse. – Pierce százados kinyitotta a málhazsákját, matatott benne, majd kivett egy Stan Hack-féle Louisville Slugger baseballütőt és Forrest századosnak adta.

– Dobj.

Forrest százados függőlegesen feldobta az ütőt. Pierce százados ügyesen elkapta a szalagnál bal kézzel. Forrest százados a bal kezével megfogta az ütőt Pierce százados bal keze fölött. Pierce százados a fölé markolt a jobb kezével, így Forrest százados jobb kezének már csak a levegő maradt.

– Ez van – mondta Pierce százados. – Mindig saját ütőt használj.

Nem mondott többet. Beültek a dzsipbe. Az első öt mérföld alatt hallgattak, majd Forrest százados törte meg a csendet:

– Szóval te dilinós vagy, vagy mi?

– Meglehet – felelte Pierce százados.

– Az én nevem Duke Forrest. Téged hogy hívnak?

– Sólyomszem Pierce.

– Sólyomszem Pierce? – csodálkozott Forrest százados. – Az meg milyen egy név?

– Az öregem egyetlen könyvet olvasott életében, *Az utolsó mohikánt* – magyarázta Pierce százados.

– Ó! – így Forrest százados. Majd azt kérdezte: – Honnan jössz?

– Crabapple Cove-ból.

– Az meg hol az istennyilában van?

– Maine-ben. És te?

– Forrest Cityből.

– És az hol van?

– Georgiában.

– Jézusom – mondta Sólyomszem. – Innom kell.

– Nálam van pia.

– Te csinálod, vagy igazi?

– Ahonnan én jövök – válaszolta Duke Forrest –, ott akkor igazi, ha te csinálod, de ezt történetesen a jenkai kormánytól vettem.

– Akkor megkóstolom.

Pierce százados lehúzódott az út szélére, és leállította a dzsipet. Forrest százados előkotorta a flaskát a zsákjából és kinyitotta. Ott üdögéltek, nézték az utat, melyet két oldalt a novemberi jégvártyás rizsföldek szegélyeztek, ide-oda járt köztük az üveg, és beszélgettek.

Duke Forrest megtudta, hogy Sólyomszem Pierce nő és két kisfiú apja, Pierce százados pedig tudomást szerzett róla, hogy Forrest százados nő, és két kisleány apja. Megállapították, hogy igencsak hasonló oktatásban részesültek és igencsak hasonló tapasztalatokat gyűjtöttek, emellett mindketten nagy megkönnyebbüléssel konstataálták, hogy a másik nem képzei magát Nagy Sebésznek.

– Sólýomszem – mondta egy idó múlva Forrest százados –, tisztában vagy vele, hogy ez döbbenetes?

– Micsoda a döbbenetes?

– Hát hogy én a georgiai Forrest Cityből jövök, te meg egy jenki vagy a maine-i Krumpapple...

– Crabapple.

– ...Crabapple Cove-ból, és mégis olyan sok bennünk a közös.

– Duke – emelte fel a flaskát Sólýomszem, amely már félig sem volt –, ebből valahogy nincs olyan sok, mint amennyi hajdanában-danában.

– Akkor menjünk tovább – javasolta Duke.

Ahogy északnak hajtottak a csendben, amit csak a dzsip motorjának hangja tört meg, hideg eső kezdett rá és valósággal elfüggönyözte a völgy két oldalán hullámzó cakkos, jószerével csupasz dombokat. Beértek Oujongbuba, erre a nyomorúságos viskókából álló tanyára, amelynek sáros főutcáját turistalátványosságok szegélyezték, s ezek közül is kiemelkedett az északi részen álló Híres Gyorskiszolgáló Bordély.

A Híres Gyorskiszolgáló Bordélyról, amely előnyös fekvéssel dicsekedhetett a Szöul és a frontvonal közti egyetlen főúton, azt beszélték, hogy nagyon jó, mert az összes kamionos megállt ott. Az intézmény egyedi marketingmódszerrel dolgozott, és nagyban hozzájárult az amerikai hadsereg egészségügyi szolgálatának sok gondot okozó nemi betegség problémához. Fél tucat zsúptetős sárkulipintyóból állt, előttük a tábla hirdette: „Utolsó lehetőség Peking előtt”, a középső épületen pedig az amerikai lobogó lengett. Hívogató személyzete a Sears Roebuck katalógusból beszerezhető legrikítóbb öltözetben posztolt az országút szélén, fittyet hányva az időjárásra, és sok sofőr, aki gyakran járt a frontra, finnyásan inkább a járműve hátuljában érte el velük a kielégülést, mint a benti koszos szalmán és mocskos matracon.

– Akarsz itt valamit? – érdeklődött Sólýomszem, ahogy Duke szalutált és bólogatott az integető-csücsörítő országúti pillangóknak.

– Nem, este bevásároltam Szöulban. Most más valami zavar.

– Ennél lehetne több esze, doktor – intette Sólóyszem.

– Nem az – mondta Duke. – Ez a Blake ezredes jár az eszemben.

– Henry Braymore Blake ezredes – bólintott Sólóyszem. – Utánakérdeztem. Tipikus hivatásos katona.

– Kérsz egy kortyot?

A ferdeszemű szirének látóköréből kikerülve Sólóyszem megint félreállt. Mire az üveg kiürült, a hideg, ferde esőbe lapos hópolyhek keveredtek.

– Tipikus hivatásos katona – ismételte Duke. – Mint Meade, Sherman vagy Grant.

– Megmondom, én mi gondolok – mondta kis hallgatás után Sólóyszem. – A legtöbb tipikus hivatásos bizonytalan alkat. Ha nem az lenne, a nagy szabad világban kockáztatna. Így viszont az egyenruha ad nekik biztonságot.

– Ja – így Duke.

– Ez a Blake biztos szarban van, különben nem kérne segítséget. Talán mi segíthetünk neki.

– Ja – így Duke.

– Szóval szerintem nyomjuk a melót, amikor van meló, és próbáljuk meg kenterbe verni a többi tehetséget.

– Ja – így Duke.

– Ezzel lesz adu a kezünkben, hogy különben meg azt csináljunk, amit akarunk.

– Tudod, mit, Sólóyszem? Te derék legény vagy.

Egy sátortábor után, amely a Kanadai Kötözőállomás nevet viselte, útelágazáshoz értek. A jobb oldali út északkeletnek vitt a Puncsostál és a Szívbjaj-gerinc felé, a bal oldali meg északnak Chorwon, Disznótoka, az Öreg Kopasz és a 4077. MASH irányába.

Úgy négy mérfölddel az elágazás után egy megáradt patak alámosott egy hidat, és két katonai rendész egy sorba terelte őket, amelyben mindenféle katonai járművek várakoztak, köztük két tank is.

Itt vártak egy órát, miközben a sor egyre nőtt mögöttünk, majd végre megindultak az előttük állók, és Sólyomszem lekormányozta a dzsipet a sáros patakparton, át a bokáig érő vízen.

Így aztán már sötétedett a völgyben, amikor az „ITT VAN! EZ A 38. SZÉLESSÉGI KÖR” jelzésű táblával szembeni kisebb „ITT VAGYOK! HENRY BLAKE EZR.” tábla nyomán letértek a főútról. Útbaigazításokat követve előbb találtak négy helikopterrel, melyek az 5. légmentő századhoz tartoztak, majd több tucat, mindenféle alakú és méretű sátorral, amelyeket tessék-lássék patkó alakba rendeztek.

– Hát ez az – állította meg a dzsipet Sólyomszem.

– A mindenit – állapította meg Duke.

A csapadék mostanra latyakos hórá váltott, és a sáros út mellett fehérlett a föld. Az üresben járó motor hangja már nem tudta elnyomni az ágyúdörgést.

– Mennydörgés? – tippelt Duke.

– Ez mesterséges – vélte Sólyomszem. – Minden újonnan jöttet így fogadnak.

– Most mit csináljunk?

– Keressük meg az étkezdét. Szerintem az lesz az ott.

Amikor besétáltak az étkezdébe, úgy tucatnyian üldögéltek a hosszú, téglalap alakú asztalok körül. Kiválasztottak egy üres asztalt, leültek. Egy koreai fiú szolgálta ki őket, aki zöld gyakorlónadrágot és piszkosfehér köpenyt viselt.

Évés közben tisztában voltak vele, hogy a többiek őket mustrálják. Végül az egyik helyi felállt és odament hozzájuk. Olyan százhetven centi lehetett, némileg túlsúlyos, kopaszodó, az arca és szeme kissé vörös. Az inggallérján ezüst tölgyfalevél díszelgett, és aggodalmas képet vágott.

– Blake ezredes vagyok – mutatkozott be, szemügyre véve őket.

– Átutazóban vannak?

– Nem, idevezényeltek – felelte Sólyomszem.

– Biztos?

– Azt mondták, két jó emberre van szükségük – mondta Duke –, és a sereg minket küldött.

– Hol voltak egész nap? Délre vártam magukat.

– Megálltunk egy kocsmánál – vetette oda Duke.

– Hadd lássam a parancsaikat.

Elővették és átadták az ezredesnek a papírjaikat. Nézték, hogy ellenőrzi az iratokat, aztán megint szemügyre veszi őket.

– Hát jól van – szólalt meg végül Henry Blake. – Maguk eléggé különcknek néznek ki, de ha jól dolgoznak, sok mindent elnézek anélkül, hogy kiakadnék, ha viszont nem dolgoznak jól, akkor beakasztok maguknak.

– Látod? – nézett Duke-ra Sólyomszem. – Megmondtam.

– Okos vagy – bólintott Duke.

– Egyet se féljen, ezredes – fordult Sólyomszem az ezredeshez. – Duke és a Sólyomszem itt vannak.

– Majd reggelre meglátják, milyen „itt lenni” – mondta nekik Henry. – Ma este kilenckor kezdenek. Most kaptam a hírt, hogy a koreaiak megtámadták a Kelly-dombot.

– Készen állunk.

– Ja – mondta Duke.

– Hobson őrnagyhoz szállásoltam el magukat – közölte Henry. – O'Reilly?

– Uram? – Radar O'Reilly az ezredes mellett állt, mert már azelőtt fogta az üzenetet, hogy az el lett volna küldve.

– Ezt ne csinálja, O'Reilly. Idegesít.

– Uram?

– Kísérje ezeket az embereket...

– Hobson őrnagy sátrába – fejezte be Radar.

– Elég, O'Reilly.

– Uram?

– Eh, tűnjenek innen.

Így történt, hogy az a Radar O'Reilly vezette Pierce és Forrest századosokat új szállásukra, aki először szerzett tudomást a jövetelükről

is. Hobson őrnagy éppen nem tartózkodott a sátorban, így Sólyomszem és Duke kiválasztottak maguknak egy-egy priccset és lefeküdtek. Éppen elszenderedtek, amikor nyílt az ajtó.

– Isten hozott, fiúk! – érkezett egy dörgő hang, majd követte egy közepes méretű őrnagy, aki meleg mosollyal lépett be, és határozottan fogott velük kezét.

Hobson harmincöt éves volt. Sokat dolgozott általános orvosként, kicsit sebészkedett, és minden vasárnap prédikált a Názáreti Egyház Templomában egy kis középnyugati városkában. A háború szeszélye révén olyan feladatot kapott, amire nem volt felkészülve, és olyan emberekkel került kapcsolatba, akiket nem értett.

– Isten hozott benneteket. Körül akartok nézni az alakulatnál?

– Nem, egész nap be voltunk mákolva – mondta Duke. – Inkább aludnánk kicsit.

– Kilenckor meg kell műtenünk az elnök sérvét – magyarázta Sólyomszem. – Harry családi sebészei vagyunk. Megkérnénk, hogy asszisztálj, de a titkosszolgálat tart a kínai ügynököktől.

– A jenki kínaiaktól északról – pontosított Duke. – Megérted, ugye?

Jonathan Hobson döbbsen és összezavarodva állt. Sok mindent nem értett. Kicsivel kilenc után még kevesebbet értett. A koreaiak tényleg megtámadták a Kelly-dombot, özönlöttek a sebesültek, az este kilenctől reggel kilencig szolgálatos öt orvosnak megállása sem volt.

Reggel kilencre egyértelmű lett, hogy Sólyomszem Pierce és Duke Forrest végezték a legjobb és legtöbb munkát. Olyan összhangban mozogtak, mintha már évek óta egymás keze alá dolgoznának, és többek között végeztek két bélrezekciót, ami azt jelenti, hogy kivették a bél egy darabját, melyet idegen testek, például lövedékek vagy aknák szilánkjai roncsoltak meg. Csináltak egy torakotómiát a vérzés megállítása érdekében, ami azt jelenti, hogy felnyitották a mellkast, hogy elállítsák a vérzést, melyet szintén egy idegen test behatolása okozott, majd ezt megkoronázták még egy

szétszakadt lép és egy roncsolt vese eltávolításával ugyanebből a páciensből.

Az a könnyedség, ahogyan ezeket és a kevésbé súlyos eseteket kezelték, természetesen sok dicsérő megjegyzést és spekulációt váltott ki. Műszakuk végeztével azonban Sólyomszem és Duke túlságosan fáradtak voltak, hogy ez érdekjelje őket, reggeli után azonnal elindultak a hatos sátor felé.

Minthogy a 4077. MASH patkó alakban lett elrendezve, a bádognéző műtősátor a közepén helyezkedett el. A felvételi sátor és a labor tőle balra, a lábadozó jobbra. A labor mellett állt a Nemfáj Polák Fogorvosi és Pókerrendelő, aztán az étkező, a kávéház, a zuhanyzó, a borbély és a közlegények sátrai. A másik oldalon a lábadozó után következtek a tisztisátrak, majd a nővérek birodalma, végül a koreai kiegészítők szállása. Ötven méterrel ezek után egy magányos sátor állt egy aknamező szélén. Ez volt a tisztiklub. Ha az ember a tisztiklub után még ment hetvenöt métert óvatosan és csalinkázva, és nem zuhant bele a régi bunkerekbe, egy magas partra ért, amely az Imjin folyó széles, de általában sekély ága mellett futott.

– Déli srác – mondta Sólyomszem, ahogy a sátrukhoz közeledtek –, én keresek egy staudot meg egy nagy adag vámmentes katonai piát, aztán durmolok egyet.

– Egyetérték – mondta Duke, miközben Sólyomszem kinyitotta a sátor elejére rögzített ajtót.

– Odanézz!

Duke odanézett. Az egyik sarokban, a priccsen könyökölve Jonathan Hobson őrnagy térdepelt a földön, az ajka lassan mozgott, teljesen belefeledkezett az előtte heverő Bibliába.

– Jézusom – hümmögött Sólyomszem.

– Á, nem is hasonlít Őrá.

– Szerinted meggárgyult?

– Á. Szerintem csak szentfázék – vélte Duke. – Nálunk van belőlük bőven.

– Nálunk is akad. Vigyázni kell rájuk.

– Vigyázz rá te, nekem dögunalmas. – Hobson őrnagy maradt a pozícióban, ők meg ittak egyet, majd még egyet. Aztán hangoosan, hamisan elgajdolták, az „Előre, keresztény katonák” nótát, már amennyire emlékeztek rá, aztán kimerülten bebújtak a hálósájkjukba.

Mire felébredtek, újra besötétedett, és ennek megfelelően újabb sebesülteket hoztak. A sebesültek egy egész hétig szakadatlanul özönlöttek, és az új sebészek derekasan kivették részüket a munkából. Ez természetesen egyre növekvő tiszteletet ébresztett a kollégáikban, ám ebbe a tiszteletbe kétség és csodálkozás is vegyült, mivel nem illettek egyetlen ismert kategóriába sem.

2

KILENC NAPPAL AZUTÁN, hogy Pierce és Forrest századosok megérkeztek a Dupla Mázliba, ahogy a helyi szerencsejátékosok a 4077-est nevezték, két dolog történt. Kicsit lanyhult a munkatempó, és a műszakbeosztás úgy változott, hogy a két sebész immár nappal dolgozott. Mindkettejüknek ínyére volt a körülmények eme fordulata, attól az egy dologtól eltekintve, hogy amikor felkeltek reggelizni, látni és kerülgetni kényszerültek a priccse mellett térdelve imádkozó sátortársukat, Jonathan Hobson őrnagyot.

– Őrnagy – szólította meg egy reggel Súlyomszem, ahogy Hobson a hosszas szertartás végre véget ért –, úgy látom, téged eléggé megragadott ez a vallásosság. Komolyan csinálod, vagy múló szélső?

– Gúnyolódj csak nyugodtan – felelte az őrnagy –, de én tovább imádkozom, főleg érted és Forrest századosért.

– Te... – kezdte Duke.

Súlyomszem elhallgattatta. Nyilvánvaló volt, hogy Duke nem egy jenkai evangelista megváltására áhítozik, úgyhogy Súlyomszem intett neki, hogy kövesse, és kiléptek a sátorból.

– Szabaduljunk meg tőle – mondta odakint Duke. – Nem csípem, és ráadásul a társasági kivirágzásunknak is útját állja.

– Igazad van – értett egyet Sólóyszem. – Olyan tökfej, hogy sajnálom kitenni, de én se bírom elviselni.

– Akkor mit csináljunk?

– Ejtjük az őrnagyot, de csak titokban. Nem éri meg nagy felhajtást csinálni belőle.

Sólóyszem és Duke bekopogtak Blake ezredes sátrába, és bebocsátást nyertek. Miután helyet foglaltak, Sólóyszem indította a társalgást.

– Hogy vagy ma, ezredes úr?

– Nem ezért jöttetek – az ezredes gyanakodva fürkészte őket.

– Nos, Henry, nem szeretnénk problémát okozni, de erős a gyanúnk, hogy olyasmi történhet, ami esetleg szégyent hoz erre a remek testületre, ha nem teszed át a prédikátort a sátrunkból.

– A sátratokból...? – kezdte Henry, aztán meggondolta magát. Némán ült majdnem egy percre, miközben vörös képén egymást követték a feltoluló, majd lefojtott érzelmek irizáló hullámai.

– Régóta vagyok a seregben – szólalt meg végül, alaposan megválogatva a szavait. – Tudom én, miben sántikáltok. Azt hiszitek, a markotokban tarthatok, és ez bizonyos mértékig igaz is. Nagyon jó munkát végeztek. El fogjuk veszíteni több tapasztalt emberünket, és kapunk helyettük egy rakás zöldfülűt. Szükségem van rátok, de nem hagyhatom, hogy ezt kihasználjátok. Ha most engedek, hol lesz a vége?

– Értjük az álláspontodat, ezredes úr – mondta Sólóyszem.

– Értjük – így Duke.

– Én is megvilágítom a miénket – folytatta Sólóyszem. – Nagyjából így néz ki: ameddig itt vagyunk, a tőlünk telhető legjobb munkát végezzük. Amikor munkánk akad, minden erőnkkel azon igyekszünk, hogy javítsuk az alakulat sebészeti hatékonyságát, hiszen ezért hoztak bennünket ide.

– Ezért – így Duke.

– Emellett méltányos tiszteletet mutatunk irántad és a munkád iránt, de kénytelen leszel elviselni egy-két dolgot, ami eddig

nem volt itt rutinszerű. Szerintünk ki lehet bírni, de ha nem, akkor kénytelen leszel megszabadulni tőlünk.

– Fiúk – mondta az ezredes pillanatnyi tűnődés után –, nem tudom, mi lesz ebből, de Hobson még ma kiköltözik a sátratokból.

A priccse alá nyúlt és három doboz sört vett elő.

– Igyatok egyet.

– Ej, köszönjük – mondta Duke.

– És van még egy apróság – folytatta Súlyomszem.

– Mi lenne az? – nézett rá Duke.

– A tüdőhentes – mondta neki Súlyomszem.

– Ja – mondta az ezredesnek Duke.

– Micsoda? – kérdezte az ezredes.

A nyugat-koreai frontra beköszöntött nyugodt időszak alatt kevés lövés dördült haragból, a sebesültek főleg dzsipbalesetekből kerültek ki, valamint azok közül katonák közül, akik fácán vagy őz után aknamezőkre merészkedtek. Súlyomszem és Duke a szokásos könnyedséggel látták el a vadászok alsó végtagi és hasi sérüléseit. Amikor azonban a dzsiplovagok benyomatos szegycsonttörésére vagy komplikációkkal terhes többszörös bordatörésre került sor, mindketten azt kívánták, bárcsak alaposabb képzést kaptak volna mellkassebészetből.

– Úgy van – bizonygatta most Duke az ezredesnek. – Szerezni kell egy tüdőhentest.

– Álmodjatok csak és igyátok a sört – javasolta Henry.

– Arra gondoltunk – győzködte Súlyomszem –, hogy elcserélhetnél kettőt-hármat a tisztiorvos bohócokból valakire, aki akkor is biztosan mozog a tüdő környékén, amikor valamennyi bázison játékosok állnak...

– ...és az utolsó inning megy – fejezte be Duke.

– Na, ide figyeljete – mondta Henry –, elmondom nektek úgy, ahogy nekem mondta a tábornok. Azt hiszitek, hogy ez a Walter Reed Kórház? Majd megoldjátok magatok is.

– Egy frászt – feleselt Sólóyszem. – Lehunyt szemmel vagdal-
kozunk...

– ...és eddig mázlink volt – fejezte be Duke.

– Felejtésétek el – ellenkezett Henry. – Milyen a sör?

– A frászt felejtsük el. Ne kertelj. Több itt a mellkasi sérült, mint bármelyik kórházban odahaza, és kell valaki, aki boldogul vele. Mi tanulgatjuk a dolgot, de az nem elég. Ezt te is ugyanúgy tudod, mint mi.

– Ugyanúgy.

– Felejtésétek el – ismételte Henry. – És mellesleg most, hogy Hobson nincs a sátratokban, kicsit segítsetek be a műtét-előkészítőben.

A 4077-eseknél régóta dívott az a szokás, hogy a szolgálatos sebészek, amikor nem operáltak, a műtét-előkészítő sátorban tartózkodtak. A csendes napokon ez felesleges volt. A sebesültek érkezéséről mindig előre tudtak, és amúgy sem mehetett senki háromszáz méternél messzebb, vagyis minden orvos percekben belül elérhető volt.

Hobson őrnagy azonban sosem értette meg ennek a logikáját, és a nappali szolgálat névleges vezetőjeként megpróbálta felesleges éberségre kárhóztatni Pierce és Forrest századosokat, amint a szakzához csatlakoztak. Sólóyszem és Duke nem engedelmeskedtek, csak tudatták vele, hogy megtalálja őket a Nempfj Polák Fogorvosi és Pókerrendelőben, ahol a Michigan állambeli Hamtramckbe való Waldowski százados a hadsereg fogorvosi szolgálatának jóvoltából kártyával, sörrrel és fájdalommentes húzással várt mindenkit a nap huszonnégy órájában.

– Nem tudom, Henry – mondta most Sólóyszem. – Ez nagy kérdés. De ha megszerzed a tüdőhenteset...

– Tűnés! – hördült fel Henry. – Igyátok meg a sört és húzzatok innen!

Amikor nem pókereztek, Sólóyszem és Duke általában a sátrukban ejtőztek. Azon a délutánon, nem sokkal ebéd után, amikor

minden csendes volt, Sólómszem elment kártyázni, de Duke az immár kettejükre szállt sátorban tartózkodott, a priccsen ült, térdén egy írotáblát egyensúlyozott. Minden nap hűségese írt a feleségének, ami igencsak időigényes tevékenység volt, és akkor is éppen ezen fáradozott, amikor Hobson őrnagy robogott be a sátorba és követelte, hogy Forrest százados azonnal kövesse a műtét-előkészítő sátorba.

– Van beteg? – érdeklődött Duke.

– Nem ez a fontos – torkollta le szigorúan Hobson.

– Ha nincs beteg, itt maradok.

– Azonnal gyere a műtét-előkészítőbe! – üvöltötte Hobson őrnagy. – Ez parancs!

– Menj innen – tanácsolta halkán Duke.

Az őrnagy előrenyomult, akár egy bosszúálló angyal. Duke úgy felpattant a priccsről, mint fénykorában georgiai hátvédként, és Jonathan Hobson őrnagy azon kapta magát, hogy hanyatt fekszik odakint a hóban és latyakban, jó két méterre a sátortól.

– Ez nem volt okos húzás, te röhejes lázadó – intette Sólómszem Duke-ot, amikor tudomást szerezvén az incidensről visszament a sátorba. – Ebből még baj lesz.

Blake ezredes a várakozásnak megfelelően perceken belül meg is jelent. Nyílt az ajtó, belépett Blake ezredes, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Ez már mindennek a teteje! – kiáltotta ellilult arccal, a katonai méltatlankodás teljes glóriájában. – Hadbírószág elé állítatlak beneteket!

– Nekem semmi közöm nem volt hozzá, Henry – közölte Sólómszem. – Az egész ennek a buta déli mamlasznak a műve. Ennek ellenére boldogan kiveszem a részem a következményekből. Hol állunk hadbírószág elé? Tokióban vagy San Franciscóban?

– San Franciscóban a frászt. Itt és most. Mindketten egy hónapig ide vagytok vezényelve kötelező jelleggel. Ez a rögtönítélő bíróság ítélete.

– De azt nem... – kezdte Duke.

– Nézd, Henry, légy méltányos – alkudozott Súlyomszem. – Akkor se tudnék elmenni innét, ha akarnék, de azért szeretném, ha nem lenne megkötve a kezem, hátha megtesznek az Egyesült Államok hadserege egészségügyi szolgálatának főparancsnokává.

– Meg engem is – így Duke.

A parancsnok dülva-fülva távozott, és a büntetés talán végrehajtásra is került volna, csakhogy rögtön másnap Hobson őrnagy, akinek egóját helyreállította, sőt talán még erősítette is az ezredes jogi lépése, túlzásba esett. Felvette ugyanis azt a szokást, hogy minden étkezés előtt tizenöt percet imádkozik az étkezéskor.

– Ennek annyi lesz – jósolta Súlyomszem Duke-nak.

Annyi is lett. Henry Blake ezredesbe több megértés szorult, mint amennyi egy hivatásos katonaorvostól elvárható, de három ilyen nap után félbehagyta az ebédjét, bement a sátrába, felhívta a nyolcadik hadsereg parancsnokságát, intézkedett, saját dzsipileg elvitte Hobson őrnagyot Szöulba, feltette egy gépre, amely Tokión keresztül hazafelé tartott, ahol pár hét múlva az őrnagy szolgálata lejár. Kitüntetéssel leszerel, visszatér az általános orvosi praxisához, az apróbb sebészeti kalandokhoz és az egyházához.

Amikor azon az éjszakán visszatért Szöulból, Blake ezredes nagyon fáradt és kissé merengő hangulatban volt, de kevert magának egy italt, majd elhevert a priccsén. Mielőtt azonban átadhatta volna magát az édes álomnak, Súlyomszem Pierce és Duke Forrest léptek be. A tisztek vezeklés gyanánt némán töltötték maguknak egy italt, majd letérdeltek a parancsnokuk előtt és imádkozni kezdtek:

– Uram, én Uram, ezredes uram, küldjön minket haza – jajongtak.

– Takarodjatok innen! – futotta el a pulykaméreg Blake-et.

– Igenis! – távoztak a delikvensek sűrű meghajlások közepette.

3

JÓ PÁR HÉTTEL HOBSON ŐRNAGY TÁVOZÁSA UTÁN ismét Radar O'Reilly hozta híréért először, majd Blake ezredes jelentette be, hogy egy új sebészt helyeztek át a 4077. frontkórházba. Mindössze annyit tudtak róla, hogy mellkassebész és Bostonba valósi.

- Remek! – lelkesedett Sólyomszem.
- Megint egy istenverte jenki – morgott Duke.
- Akkor biztos legény a talpán.

Egy hideg, havas reggel érkezett meg kilenc körül. Henry bevitte az étkezdébe kávéra és bemutatta a sebészek zömének, akik ott lebzseltek, mivel a koreaiak három napja hallgattak. Az új fiú száznyolcvan centi volt és olyan hatvan kiló. John McIntyre-nek hívták. A gyakorló és az esőköpeny miatt nem sokat láttak belőle. Közömbös morgással fogadta a bemutatkozásokat, leült egy asztalhoz, az egyik zsebéből előhúzott egy doboz sört és kinyitotta. Aztán a feje eltűnt az esőköpenyben, akár a teknőse a páncéljában, majd a sör is követte.

- Jenkihez képest kedves fickónak látszik – vélte Duke.
- Honnét jön, doktor McIntyre? – kérdezte valaki.
- Winchesterből.
- Hová járt iskolába?

– A Winchester Gimnáziumba – felelte valaki az esőköpenyben.
– Mármint orvosira.
– Elfelejtettem.
– Ez majd megakasztja a beszélgetést – jegyezte meg Sólyomszem Duke-nak. – Van egy olyan érzésem, hogy láttam már ezt az illetőt. Bárcsak kibújna a gubójából.

Durrantó John Black százados, a főaneszteziológus úgy döntött, kifüstöli az idegent. Durrantó John a hosszú munkaórák alatt, amikor a műtő regulája megkívánta, hogy a pácienssel foglalkozó aneszteziológus elkülönüljön a többi orvostól, gyakran magányosnak érezte magát, és társalogni vágyott. Még az újonnan érkezett ember lakonikus válaszai is többet értek, mint amit Durrantó John az elaltatott pácienseitől kaphatott.

– Jól utazott? – érdeklődött hát.

– Nem.

– Repült?

– Nem.

Durrantó megvakarta a fejét, és arra jutott, hogy azt fogja játszani, amit a fickó.

– Akkor mit csinált, gyalogolt?

– Aha.

– Remek ötlet. Nem is tudom, nekem miért nem jutott eszembe.

A fej kibújt a zubbonyból és alaposan megnézte magának Durrantót.

– Nem is tudom.

Mostanra világos lett a csapat előtt, hogy egy dilynóssal van dolguk, és mindenki sietve lelépett, még Sólyomszem és Duke is. Napközben, mialatt az új fiú eligazítást és ezt meg azt kapott, az alakulat legtöbb tagja elzarándokolt Henryhez és megkérte, hogy ne az ő sátrába szállásolja McIntyre századost. Mindenki, kivéve Duke-ot és Sólyomszemet.

– Várjuk ki, mi történik – javasolta Sólyomszem.

– Jó – így Duke.

Késő délután megtörtént. A sátor ajtaja kitérült, és az új fiú lépett be. A csomagjait az egyik üres priccse dobta, és lefeküdt. Az egyik keze eltűnt a zubbony mélyén, és egy sörrel került elő. Az új fiú ki nyitotta a sört, és most először ránézett a lakótársaira.

– Nem nagy hely, de szeretni fogom – közölte.

– Én Pierce vagyok, ez meg Duke Forrest – kelt fel és nyújtott kezét Sólýomszem.

Az új fiú nem moccan.

– Én már láttalak téged, ugye? – kérdezte Sólýomszem.

– Nem tudom, láttál?

– Az istenit, McIntyre, mindig ilyen barátságos vagy? – mordult rá Duke.

– Csak amikor boldog vagyok – felelte McIntyre.

Sólýomszem kiment, megtöltött egy vödört hóval, és martinit kevert. Töltött kettőt, majd gondolkodott egy pillanatot, vállat vont és megkérdezte az új fiút, kér-e.

– Aha. Olajbogyó van?

– Nincs.

A kéz eltűnt az esőköpenyben, és egy üveg olajbogyót húzott elő. Egyet kivett és a martinijébe dobta.

– Kértek?

– Naná.

Mindketten kaptak egyet. Duke elégedetten sóhajtott.

– McIntyre, te egy két lábon járó kantine vagy.

Sólýomszem hangosan röhögött. A martini meg a fej előbukkant a zubbonyból, ránézett Duke-ra, majd megint eltűnt.

Duke és Sólýomszem aznap éjjel szolgálatban voltak, és az új fiút hozzájuk osztották be. Egy kanadai egység összevissza lövette magát pár mérföldre nyugatra, úgyhogy mozgalmas este volt, akadt jó néhány mellkasi seb. Duke meg Sólýomszem, sőt mindenki más is a Dupla Mázliban annyit tudott a mellkasról, amennyit keserves tapasztalatból megtanult az elmúlt hetekben. Az új fiú nem sokat beszélt, de előbújta a köpenyéből, és megmutatta, mit csináljanak.

A harmadik mellkasban, amelyet felnyitott, helyrehozott egy sérült tüdőverőeret, méghozzá olyan természetesen, mint aki gyerekkora óta ezt csinálja. Amikor felvirradt a reggel, az éjszakai műszak átvonult az étkezdébe, és immár még kíváncsibbak voltak a Bostonból érkezett új sebészre. A reggelenél újabb sör bukkant elő a zubony mélyéről, majd kinyitva újra eltűnt benne.

A Dupla Mázliban koreai gyerekek szolgáltak fel, és az egyik egy tál zabkását meg egy bögre kávé tett doktor McIntyre elé. A fej ki pattant a kapucniból, és a szempár a fiúra szegeződött.

- Ez meg mi?
- Zabkása, uram.
- Nem kérek zabkását. Babot hozz.
- Bab nem van.
- Jó, le van ejtve.

A reggeli ezután csendben telt, és amint a trió visszatért a hatos sátorba, egyből lefeküdtek. Az új fiú továbbra sem búj ki az esőköpenyből.

Délután négykor Duke és Súlyomszem felkeltek, felöltöztek és megmosakodtak. Az esőköpeny mélyéről, ahonnan amúgy nem érkezett életjel, elhangzott a kérdés:

- Mit szólnátok egy martinihez?

Súlyomszem megkeverte, és ismét került bele olajbogyó. A martini után az új fiú felkelt, most először levette az esőköpenyt, megmosta az arcát, megfésülte a haját, aztán visszabújta a köpenybe. Ez a pár pillanat megerősítette Duke benyomását, amelyet éjjel szerzett a műtőben, vagyis hogy doktor McIntyre olyan sovány, amilyen sovány ember csak lehet, és másodszor szólította meg új társát:

- Hé, haver, trippered van?

Ha azonnali válaszra számított, csalódnia kellett. A fej azért előbújt az esőköpenyből, és halvány érdeklődést tükrözött.

– Mi az istenből gondolod, hogy tripperes? – érdeklődött Súlyomszem. – Esőköpenyben még egy tripperdoktor se tudná diagnosztizálni.

– Te nem tudod – válaszolt Duke –, hogy én a Katonaorvosi Frontszolgálat Iskolájában végeztem a texasi Fort Sam Houstonban, méghozzá kitüntetéssel. Ott megtanították nekünk, hogy csak két rossz dolog történhet a katonával: meglövik vagy trippert kap. Ő nem vérzik, úgyhogy a tripper lesz.

– Na jó, ha így nézzük, akkor van benne valami – ismerte el Sólóyszem. – De az is lehet, hogy ő a kivétel a szabály alól.

– Nincs tripperem – mondta az esőköpeny.

– Látod? – nézett Duke-ra Sólóyszem. – Mit mondtam?

John McIntyre kiléte a következő napokban is feltöretlen rejtély maradt. Sólóyszem Pierce-szel kicsit beszélgettek és kicsit összenéztek, és Sólóyszemet nem hagyta nyugodni az érzés, hogy látta már valahol.

Egyik délután, úgy egy héttel az új orvos érkezése után, a hó átmenetileg elolvadt, és páran rögbilabdát kezdtek dobálni. Sólóyszem és McIntyre éppen előbukkantak a sátrukból, amikor egy félresikerült dobás után a labda az utóbbi lába előtt landolt. McIntyre nagyon-nagyon lassan lehajolt és felvette. Laza mozdulattal intett Sólóyszemnek, hogy menjen messze.

Amikor Sólóyszem harminc méterre ért, McIntyre tökéletes passzt dobott a kezébe. Szó nélkül mentek tovább az étkezdébe, de Sólóyszemet megint piszkálni kezdte az emlék, amit nem tudott megragadni.

– Hová jártál főiskolára, John? – kérdezte egy bögre kávé felett.

– Egy kis helyre, de szerettem. Te hová?

– Az Androscogginba.

McIntyre elvagyorodott, de nem szólt semmit.

A délután közepén megint elkezdett havazni. Duke vagy az időjárásra panaszkodott, vagy a feleségének írt levelet, Sólóyszem meg a Maine-i Horgászmagazint olvasta, amikor McIntyre felállt a priccséről és az ajtó felé indult.

– Hová még? – érdeklődött Sólóyszem.

– A téli karneválra.

Azzal kilépett a sátorból, és elindult a nyugati domb felé. Fél óra múlva a domboldal felénél látták.

– Ennél furább trógeret én még nem láttam – jelentette ki Duke Forrest. – Ha nem ő lenne a legjobb tüdőhentes a Távol-Keleten, kirugdosnám ebből a sátorból.

– Várd ki a végét – intette Súlyomszem.

Eljött a martinizés ideje. Duke és Súlyomszem az első pohár italt kortyolgatták, utóbbi mélyen a gondolataiba merült.

– Tudom, hogy láttam már valahol a fickót – szólalt meg végül –, és előbb-utóbb eszembe fog jutni, hol. Ebből a téli karnevál dumából arra tippelek, hogy a Dartmouthra járt. És Daniel Webster mondogatta azt is, hogy „ez egy kis hely”, blabla. Jut eszembe, meséltem már, hogy egymagam megvertem a Dartmouthot?

– Csak tizenhatszor. Meséld el újra.

– Szóval az a Dartmouthnak csak egy laza meccs volt a szezon közepén, de aztán elkezdett havazni, és az utolsó percben döntetlenre álltunk. Volt náluk egy srác, aki állítólag baromi jól passzolt, és dobott egy nagyot, én meg le se szartam a havat, és...

Ekkor nyílt az ajtó, és a havas McIntyre toppant be.

– Hol a martinim? – kérdezte.

Súlyomszem ránézett, és hirtelen szertefoszlottak a közbeeső évek és mérföldek, és az emlékezete beindult. Talán a hó tette, talán a Dartmouth emléke, talán mindkettő. Felpattant.

– Jézus Krisztus és az összes apró meg nem apró szentek! – kurjantotta. – Tudod te, hogy kivel lakunk együtt egy hete, Duke? Az egyetlen férfival a történelemben, aki a Boston–Maine vasútvonal női vécéjében elégtül ki! Amikor a kalauz rajtakapta a téli karnevális bigéjével, a csaj azt kiabálta: „Ez csak úgy bejött, és lecsapott rám!” Így kapta a nevét. Ez az ember Csapdle John! A mindenit, Csapdle, Duke nevében is mondom, megtiszteltetés, hogy velünk vagy. Ígyál egy martinit, Csapdle!

– Kösz, Súlyomszem. Kíváncsi voltam, mikor ismersz fel. Amint megláttalak, én tudtam, hogy te húztad le azt a passzt. Mázlid,

hogy nem volt nyitva az a nagy szád, különben a torkodon ment volna le.

– Csapdle, Csapdle, Csapdle – mondogatta a fejét ingatva Sólyomszem. – Mi történt veled azóta?

– Nem sok. A hírnevemből élek.

Duke felállt, és kezét rázott vele.

– Büszke vagyok, hogy megismerhetlek, Csapdle. De tutira nincs trippered? Nagyon nyúzott vagy.

– A tripperen már túl vagyok. Azért vagyok ilyen sovány, mert nem eszem.

– Miért nem eszel?

– Leszoktam róla.

– Nem nagy ügy – vélte Sólyomszem.

– Bárkivel megtörténhet – biztosította Duke.

Így aztán a Csapdlét hivatalosan is maguk közé fogadták. Egy óra múlva a három lakótárs kart karba öltve sétált be az étkezdébe.

– Uraim! – rikkantotta Sólyomszem. – Ez itt Csapdle John, Winchester város, a Dartmouth Főiskola és a hatos sátor büszkesége, és ha valamelyik tanulatlan disznónak nem tetszik, az Duke Forrestnél és Sólyomszem Pierce-nél reklamálhat.

4

MIUTÁN JOHN MCINTYRE SZÁZADOSRÓL KIDERÜLT, hogy ő Csapdle John, a dolgok hetekre visszatértek a normális szikevágásba. A tizenkét órás szolgálat alatt a munka gyakran intenzíven zajlott, néha pangott, és általában valahol a kettő között volt.

Noha a legtöbb sebesültet mentővel hozták be a zászlóalj elsősegély-állomásokról, vagyis bármikor érkezhettek, a legsúlyosabb sérülteket helikopterrel szállították. Ez azt jelentette, hogy a nappali volt a sűrűbb műszak, mivel a helikopterek éjjel nem repültek. Az éjszakai műszak este kilenctől hajnali négyig dolgozott, és amikor végül mindent eltakarított, néhányukat lehetett látni, ahogy pirkadatkor kiléptek a széles völgybe, északnak kémleltek, túl az aknamezőn és a folyón a vasúti híddal, remélve, hogy nem bukkan elő helikopter a ködből.

Amikor nagyon sok volt a sebesült, a megszokott beosztás felborult, és mindenki addig dolgozott, amíg bírt állni, gondolkodni és funkcionálni. Végül, ha legyűrte a kimerültség, hunyt pár órát, majd folytatta a munkát. Amikor azonban normális menetrend szerint zajlottak a dolgok, volt elég pihenőidő, ám főleg télen megkora tavasszal nemigen tudtak vele mihez kezdeni.

A hatos sátor, Forrest, Pierce és McIntyre otthona társasági központ lett. A sátor a Mocsár nevet kapta, részben mert olyan krimónak

nézett ki, amilyenre egy lópvidéken bukkan az ember, részben mert Sólóyszem Pierce a főiskola alatt nem tudott koleszt fizetni, és egy viskóban lakott, amit az osztálytársai Mocsárnak neveztek el. A szót nagy betűvel – MOCSÁR – felfestették a hatos sátor ajtajára.

A Mocsárban a koktélidő délután négykor kezdődött, amikor az éjszakai műszak általában ébredt, a nappali pedig, már ha nem volt dolga, lazíthatott. A koktélokot olyan minőségi piából keverték, amelyet a legtöbben még odahaza sem ittak, és a martini lett a kedvenc, amit csurig töltött vizespohárban szolgáltak fel.

A Mocsárbeli partik gyakori látogatója volt a térség katolikus lelkésze, John Patrick Mulcahy atya, San Diego szülötte és néhai Maryknoll misszionárius. Ösztövé, falánk ábrázatú, kampós orrú, vörös hajú férfi volt, és a mocsárlakók szemében kivételes egyéniség.

A Mocsár lakói nem vették szigorúan a vallási hovatartozás kérdését. Sólóyszem azt állította, hogy baptistának nevelték, de az utolsó pillanatban elgyávult. Duke is baptista volt, Csapdle John meg római katolikusnak indult, csak aztán más útra tért. Duke akasztotta az atyára a „Kadarka” nevet, és az atya nagylelkűen elfogadta.

A hadsereg előtt Kadarka öt évet töltött Kínában és hetet egy hegytetőn Bolíviában. Emberekkel korlátozottan érintkezett. Duke, Sólóyszem és Csapdle John társaságában azonban inergazdag társalgást folytathatott politikáról, sebészetről, bűnről, baseballról, irodalomról és vallásról. Kadarkában egyesült hivatása büszkesége és egy becsületes misszionárius bölcsessége, megértése és szenvedélye azzal a képességgel, hogy elviselje a mocsárlakókat. Közülük való lett.

Egyik hajnalban, kettőkor Sólóyszem és Csapdle John éppen hiábavalónak tűnő harcot vívtak a mütőben egy fiúért, akit mellkason és hason lőttek. Hiába állították el a vérzést és adtak neki vért, a páciens, akinek hashártyáját tíz órán keresztül fertőzte a sérült vastagbél tartalma, egyre sokkalabb állapotba került.

– Szólnunk kéne Kadarkának – vélte Sólóyszem.

– Hívják Kadarkát! – adta ki a parancsot Csapdle John.

Egy szanitéc elrohant érte. Perceken belül jött.

– Mit tehetek értetek? – kérdezte az atya.

– A fiú vesztésre áll – mondta Sólómszem. – Tedd, amit kell!

Mulcahy atya feladta az utolsó kenetet. Nem sokkal később a páciens vérnyomása a nulláról 100-ra emelkedett, a pulzusa 90-re lassult, és elindult a felépülés vérrögös úján.

Ettől kezdve Kadarka sok kenetet feladott. A mocsárlakók főleg brahának tekintették, de amikor eldurvult a helyzet, nem volt szívük lemondani róla. Kadarkának persze ez egyáltalán nem volt vicc. Sok álmatlan éjszakán át osztotta a kenetet a betegeknek, és nyújtott sört, whiskyt, kávékat vagy vigaszt azoknak a zaklatott sebészeknek, akiknek páciense nem reagált a kenetre, vagy akik a kenet hatását várták.

Ez így rendben is lett volna, csak hogy Duke Forrest vívódott magában. A protestantizmus erősen élt benne, és a közeli ismeretség az ellenséges hit akkreditált képviselőjével néha lelkipurdalást okozott nála.

– Elismerem, hogy nagyon jól forogtad a keresztet – mondta egy éjjel –, de honnan tudnám, hogy az enyéimnek nem menne?

– Biztosan menne – felelte nyugodtan Kadarka.

– Megmondom, mit csinálok. Legközelebb Rázós Sammyvel adatom fel a kenetet, ha arra kerül sor.

Rázós Sammy volt a protestáns lelkész. Nem messze állomásozott egy mérnökalkulatnál. Azért nevezték Rázós Sammynek, mert imádott mindenkivel kezét rázni. Amint beért a kórházba, Rázós Sammy elkezdett kezét rázni, és csak rázta meg rázta. Az egyik reggel, azok, akik kezét Sammy megrázta, amint megérkezett a táborba, újra elé keveredtek, ő pedig csak járt körbe, és rázta a kezeket. Két órába telt Sammynek végezni, és háromszázszor rázott kezét ötven emberrel.

Rázós Sammynek volt továbbá egy olyan rossz szokása, hogy az ismételt figyelmeztetések dacára levelet írogatott haza sebesült

katonák nevében anélkül, hogy érdeklődött volna az állapotukról. Egyik nap, mielőtt Duke hívhatta volna kenetet feladni, Sammy levelet írt egy fiú nevében, aki két órával korábban elhunyt. A levélben közölte az otthoniakkal, hogy minden a legnagyobb rendben, hamarosan hazatér. Anélkül írta meg, hogy érdeklődött volna a sebészeknél a fiú hogylétéről. A nővér látta a levelet, és elmondta Duke-nak meg Súlyomszemnek. Ők kikísérték Rázós Sammyt a kórházból, és amikor elindult, kilőtték a dzsipje mind a négy kerekét a 45-ösükkel. Ezután egy ideig nem látták Rázós Sammyt.

– Akkor marad a csuhás – mondta Duke aznap délután. – Szerinted megtéríthetjük?

Az eszmeceserét egy helikopter érkezése szakította félbe, amely két súlyosan sebesült katonát hozott. Egyiküknél a bemeneti nyílás, a feszülő has és a súlyos sokk valószínűvé tette, hogy lyukas az alsó gyűjtőere vagy a hasi aortája. Mivel mindkettő a test alsó vér-ellátásáért felelős, nem volt neki sok vissza.

Súlyomszem, Duke és Csapdle John munkához láttak. Infúziót kötöttek be, és Levophedet adtak neki a vérnyomás növelésére. Általában vártak volna, hogy stabilizálódjon a beteg állapota, de most nem volt rá idő.

Durrantó John Black, az altatóorvos csövet vezetett a páciens légcsövébe, amely révén szabályozhatta az altatást. Súlyomszem Pierce fogta a kést, és behatolt. Gyorsabban elkötték a gyűjtőeret, mint civil sebészeknél illendő lett volna. Súlyomszem egy nagy üreges tűt szúrt az aortába, hogy vért tudjanak pumpálni a fővezetéken át.

– Hívjátok gyorsan Kadarkát! – kiáltotta, amikor végre szuszsanhatott egyet.

Mulcahy atya már be is lépett.

– Mit szeretnétek, fiúk?

– Jöhet kereszt, ima vagy zsoltár, csak hasson.

A vércserével és a Levopheddal remény derengett az elkeseredésben és káoszban. A páciens fiatalsága és életerege, plusz a gyors

műtét és Kadarka elképesztően hatásos zsolozsmája lényegében csodát tettek.

Következő szombat este Duke és Sólyomszem nem voltak szolgálatban, és talán kicsivel többet ittak a kelleténél.

– Tennünk kell valamit Kadarkáért – jelentette ki Duke. – Hogy kimutassuk hálánkat, amiért olyan jól forgatja a keresztet.

– A számból vetted ki a szót – bólintott Sólyomszem. – Mit találtál ki?

– Még semmit se, de mindenképp hatásos legyen.

– Mit szólnál az emberáldozathoz?

– Zseni vagy, Sólyomszem, született zseni. Menjünk el Rázós Sammyért.

– Bölcs választás. Te hozd a dzsipet, én meg előkerítem Csapdle Johnt.

Perceken belül már süvítettek is a sötétben a mérnöki alakulat felé, ahol Rázós Sammy állomásozott. Sammyt álmában kapták el, megkötözték, felpeckelték a száját, és a dzsip hátuljába dobták.

Vasárnap reggel hatkor, amikor Kadarka megjelent a káplánsátorban hajnali misét tartani, rémisztő látvány fogadta. Egy keresztet látott. A kereszthez protestáns kollégáját, Rázós Sammyt kötözték. Körülötte a földön egy kupacban szalma, mindenféle éghető szemét és pár régi matrac hevert. A matracokon Pierce, Forrest és McIntyre százados lustálkodott.

– Ez meg mi? – kérdezte John Patrick Mulcahy atya.

– Muszáj megtennünk – felelte Csapdle John.

– Ti részegek vagytok! – bődült el az atya.

– Ittunk egy-két pohárral – ismerte el Duke.

– Hagyjátok abba, mielőtt bajba kerülnék – mondta az atya. Aztán meglátta az üveget Duke kezében. – Add ide azt az üveget, Duke.

– Ez nem üveg, Kadarka – mutatta meg az üvegbe dugott rongyot Duke. – Én vagyok a Tüzes Kereszt Bizottság elnöke, és ez itt Molotov-koktél.

– A te tiszteletedre, Kadarka – mondta Sólýomszem. – Lépj hátra és élvezd. Elérkezett az idő.

Felemelte a benzines kannát, és tartalmát a Rázós Sammyt övező szemétre öntötte, meg egy keveset Sammyre is. Közben csődület verődött össze, álmos, értetlen, de kíváncsi emberek.

– Dr. John Francis Xavier McIntyre áldást mond – közölte Sólýomszem Pierce –, vagy hogy nevezik.

– Akár esik, akár fúj – deklamálta Csapdle John –, Sammy biztonságban lesz Jézus ölelő karjaiban.

Noha többen Duke felé ugrottak, ő meggyújtotta a kanócot és a Molotov-koktélt Rázós Sammy halotti máglyájára dobta. Sammy felsikoltott, a mocsárlakók pedig elindultak vissza a Mocsárba. Ahogy a tömeg előrenyomult, a Molotov-koktél kanóca sisteregve kialudt.

Sólýomszem három italt töltött.

– Tudjátok, a hülye barom azt hitte, tényleg benzint öntünk rá. Az után a levél után, meg az isten tudja, még hány után szinte sajnálom, hogy nem tettük meg.

– Ebből baj lesz – vélte Csapdle John. – Ezt senki nem nézi el.

– Általában nem, de nekünk igen – nyugtatta meg Sólýomszem.

– Miért? – kérdezte Duke is.

– Mert ma este hétkor három kanadai század indul az 55. domb ellen. Akkor pedig előzőnlenek bennünket a sebesültek. Én személy szerint nem fogok letartóztatva dolgozni.

– Ki mondta? – kérdezett rá Csapdle.

– A kanadai ezredes mondta éjjel.

– Hát majd meglátjuk. Barikádozzuk el az ajtót és feküdjünk le.

Amikor délután négykor felébredtek, minden csendes volt. Duke kikukucskált az ajtón, majd gyorsan betette.

– Minek a rövidítése az MP? – érdeklődött.

– Maine-i Parti Őrség – vágta rá Csapdle John.

Sólýomszem kikukucskált a sátor hátulján, és látta, hogy azt nem őrzik. Megmosdott, megfésülködött, tiszta ruhát vett, kalapot,

századosi vállpántot és a katonai egyenruha összes tartozékát, amit amúgy alig-alig használt. Kibújt a sátor hátsó lapja alatt, amit aztán a társai gyorsan rögzítettek. Pár pillanat múlva a mosolygó Pierce százados közeledett a két katonai rendészhez, és viszonzta a tisztelgésüket.

– Blake ezredes üzeni, hogy mehetnek vissza az alakulatukhoz, fiúk. Vége a felhajtásnak. Igyekezzenek, mielőtt besötétedik.

Hideg nap volt, a rendészek hálásan leléptek. Egy órával később, fejenként egy martini után a mocsárlakók átsétáltak az étkezdébe, és leültek. Az ezredes rájuk meredt és öklével az asztalra csapott.

– Hol vannak a rendészek? – üvöltötte. – Nektek tilos kilépni a sátorból, amíg Szöulból értetek nem jönnek!

– A parti őrségre gondol, ezredes úr? – érdeklődött ártatlanul Duke.

Henry egész testében remegett. A szája mozgott, de szavak nem jöttek.

– Milyen rendészek, Henry? – kérdezte Súlyomszem is. – Valaki elcseszett valamit? Egész nap ágyban voltunk. Mesélj!

– Fogják el őket! – kiáltotta Henry, aki dühében elfelejtette, hogy a nővéreken kívül senki nincs jelen.

Senki nem mozdult.

– Hallották az ezredest – mondta Duke a nővéreknek. – Fogjanak meg minket!

– Egyszer mindent kipróbálok – mondta Csapdle John.

– Kanosabb vagyok, mint egy háromherés kandúr – értett egyet Súlyomszem. – Toljuk félre az asztalokat, hogy legyen elég hely.

Ekkor sétált be Kadarka.

– Velem jöttök – parancsolta, azzal kitaszigálta őket az étkezdéből és visszaterelte a Mocsárba. Ott kiábrándulva és csalódottan szapult a őket, könyörgött nekik és erősködött, hogy kérjenek bocsánatot Rázós Sammytól.

– Kadarka, most abszolút komolyan mondom, hogy én nem kérek bocsánatot Rázós Sammytól – mondta neki Súlyomszem. –

Megvetem a sarlatán orvosokat és ugyanígy a sarlatán papokat is, és az összes rohadékot, akik a jótékonyági ágazaton élőködnek. Szóval felejtse el.

Mielőtt a beszélgetés továbbhaladhatott volna, az 55. domb elleni kanadai támadásról szóló pletykák megerősítést nyertek. Mentők és helikopterek hozták tucatjával a sebesülteket. A mocsárlakók elfelejtették az emberáldozatból adódó problémákat, és mentek a műtőbe. Senki nem lepődött meg, hogy senki nem próbálja megállítani őket. A következő négy napban alig-alig pihentek, és senki nem tett említést az előző vasárnapi áldozati szertartásról.

Öt nap elteltével túl voltak a nehezén, a műtét-előkészítő sátor kiürült, és nem érkeztek új sebesültek. Egy verőfényes reggelen fél tízkor a mocsárlakók ittak egyet, és felvették a legtisztább ruhájukat. A hadtápos őrmestertől kölcsönöztek bilincset. Három közlegény barátjukat megkérték, hogy bilincselje meg és fegyverrel őrizze őket, majd leültek Blake ezredes sátra elé, egymásnak adogatták az üveget, és a „Rabnóta” átdolgozott változatát gajdolták.

*Ha ezredesi szárnyunk lenne
Felrepülnénk a hegyekbe
Mostoha mosodát nyitnánk
Ahol csak Blake gatyóit mosnánk*

Blake ezredes kijött, hogy megnézzze, mi ez a lárma.

– Hahó, Henry! – rikkantotta Sólyomszem. – A Leavenworth dutyiba beengednek bigéket?

Stresszhelyzetben Blake ezredes néha dadogott.

– Ti eszelős d-d-disznók, t-t-tűnjetek innen! Nincs helyettetek más, de ha nem tűntök el a szemem elől, i-i-isten az atyám, lelövetlek titeket!

5

A MICHIGAN ÁLLAMBELI HAMTRAMCKBE valósi Walter Koskuskowski Waldowski, a 4077. MASH fogorvosa igen-igen jó fogorvosnak bizonyult. Több száz katona agyaráját gondozta, akiknek a zöme a vele való találkozás előtt inkább puszta kézzel lerothant volna egy koreai lövészárkot, mint hogy fogorvoshoz menjen. Olyan ügyesen rögzített törött állat és húzott fogat, hogy olyat az orvosi személyzetből is kevesen láttak otthon. A Nemfáj Polák becenév annyira magától értetődő volt, hogy senki nem is dicsekedett azzal, hogy ő találta ki.

Nemfáj Polák mondhatta magáénak az egyetlen igazán népszerű fogorvosi rendelőt a Távolskeleti Parancsnokságon, de legalábbis Koreában. Ez a klinika bizony még pókerasztallal is rendelkezett. Volt továbbá egy kis hordozható biliárdasztal, lemezjátsszó, sok sör és egyéb ital, valamint egy fogorvosi szék. Maximális sebészeti-katonai stresszhelyzet idején előfordultak rövid időszakok, amikor az amúgy örökös pókerezés pár órára esetleg szünetelt. Ez azonban ritkaságnak számított, mert a póker általában ugyanúgy zajlott a legintenzívebb munka idején is. Esetleg a játékosok változtak negyedóránként, de mindig akadt, aki beült. Az egyik próbált ellazulni, hogy elaludjon. A másik próbált felébredni. Bármely adott pillanatban néhány játékos nagy valószínűséggel páciens volt. Talán

arra várt, hogy Nemfáj végezzen a műtőben; talán a foghúzás után véreztek, és az időt ütötték el, amíg a vérzést elállítják. Voltak játékosok, akik csak úgy betévedtek innen-onnan, mert tudták, hogy a Nemfáj Polák Fogorvosi és Pókerrendelőben mindig lehet játszani.

Ennek következtében Waldowski százados nagy ismertségnek örvendett a térségben, és a legnépszerűbb embernek számított az alakulatnál. A legtöbb orvostól eltérően saját praxisa volt, mielőtt bevonult. A legtöbb orvostól eltérően megélt belőle, mely isteni áldás szinte felfoghatatlan volt a társainak. Mindenkit kedvelt, és ritkán volt társaság híján.

A legnagyobb hobbija, mármint a Fogorvosi és Pókerrendelő vezetése mellett, a nők voltak. Nőtlen lévén mi sem lett volna természetesebb, mint ha a nővérekkel cicázik és a szülői örömtanyákat látogatja, ő azonban úgy kihagyta ezeket, ahogy egy nagyligás baseballjátékos kihagy egy külvárosi amatőr meccset. A visszaemlékezéseiből kiviláglott, hogy otthon Hamtramckban a liga történetének legnagyobb „ütési átlagát” mondhatta magának. Jelenleg, emlékezete szerint, három fiatal szépség is a jegyese volt, és noha ez a fajta beszéd olyan gyakori bármely katonai testületnél, hogy automatikusan halandzsának könyvelik el, az ő esetében még a legszkeptikusabbak sem kételkedtek.

Ugyanis szemernyi kétség sem férhetett hozzá, hogy Nemfáj Polák a legjobban „felszerelt” az amerikai hadsereg összes fogorvosa közül: Hamtramck Büszkeségének tulajdonosa és működtetője volt. A térségből tisztek és közlegények egyaránt rendszeresen elzarándokoltak a 4077-esekhez, névleg a zuhanyzót használni, de valójában csak azért, hogy vethessenek egy pillantást eme becses szerszámra. Dr. Waldowski asszisztense, Jones tizedes jelentősen növelte csekélyke keresetét azzal, hogy bizonyos katonákat időben értesített a százados fürdési szándékairól. A zuhanyzóban kigúvadt szemű tisztek és közkatonák szemlélték irigykedve a Büszkeséget, és egy nap egy tizedes Mississippiből mindnyájuk nevében szólott, amikor azt mondta:

– De megnézném ezt, amikor beindul.

Sajnos havonta egyszer Nemfáj Polák depressziós időszakon esett át, amely minimum huszonnégy órát tartott, de ritkán húzódott tovább három napnál. Ilyenkor a rendelőben folyt a szokásos ügymenet, de amikor nem dolgozott, Walt csak feküdt a priccsen, és bámulta a falat. Radar O'Reilly természetesen több nappal előre megjósolta ezeket a periódusokat, így a rendelő pácienseit idejekorán figyelmeztették, mégis Súlyomszem Pierce vitte hírért először annak, ami aztán Waldowski százados legsúlyosabb rohamává fejlődött.

Ezen a délutánon Súlyomszem tizenkét órát dolgozott egyhuzamban, és miután végzett, fürdésidő volt, hát elment a zuhanyátorba. Lassan levetkőzött. Gyakorlója farzsebéből kiesett a sztetoszkóp; felakasztotta a szögre a nadrággal együtt. A zuhany alá lépett, élvezte a meleget, ellazult és Crabapple Cove-i álmokat álmodott. A jelenbe visszatérve a padhoz ment, ahol a ruháit hagyta. Walter Waldowski százados, azaz Nemfáj Polák üldögélt a padon. A fogorvos csak Súlyomszem sztetoszkópját viselte és riadt arckifejezést. A sztetoszkóppal Hamtramck Büszkeségét hallgatta.

– Mi a baj, Walt?

– Azt hiszem, kimúlt – felelte Walt, és a füléről lógó sztetoszkópról megfélekedezve, transzban a legközelebbi zuhanyhoz ment.

Aznap este Nemfáj Polák belépett a Mocsárba, és ülélt. Kapott egy italt, amit közömbösen elfogadott.

– Gondoltam, tudnotok kell – kezdte.

– Micsodát?

– Öngyilkos leszek.

Egy pillanatra csend támadt. Végül Csapdle John odahajolt, és megragadta Walt kezét.

– Hiányozni fogsz, Walt. Remélem, boldog leszel az új állomás helyeden.

– Hé, Walt, rám hagynád a lemezjátszót? – kérdezte Duke.

– Mikor? – érdeklődött Súlyomszem. – Szólhatnál Henrynek, hogy legyen ideje szerezni helyetted valakit.

Ezalatt Nemfáj Polák végig zsidbadtan ült, meg sem próbált fel-
lelni.

– Hogyan tervezed? – faggatta Csapdle John. – Negyvenötösrel
a szemed közé? Vagy valami kifinomultabb módszert találtál ki?

– Ezt akartam kérdezni – szólalt meg végre Walt. – Ti mit ja-
vasoltok?

– A negyvenötöst – vágta rá Duke. – Nem is vitás. Csak nagy
rumlit csinál. Mit szólnál a fekete kapszulához?

– Az mi?

– Biztos, könnyű, kellemes megoldás – mesélte Sólyomszem. –
Iszol pár pohárral, beveszed a fekete kapszulát, és mire feleszmélsz,
már az égi kórust hallgatod, akik a Hamtramck gimi győzelmi éne-
két zengik.

– Nektek van fekete kapszulátok?

– Egy ilyen jó haver kedvéért szerzünk, ha ezt akarod – biztosí-
totta Duke.

– Ezt akarom. Csinálok végrendeletet. Duke, tiéd lehet a lemez-
játszóm. Reggel bezárom a rendelőt. Holnap éjszaka megcsinálom.
Gyertek el. Iszunk, aztán beveszek egy ilyen fekete kapszulát. Ta-
lán kettőt is.

Nemfáj Polák elment. Sólyomszem követte.

– Három óra múlva váltsatok le – utasította a mocsárlakókat,
ahogy indult. – Vigyázzunk erre a hülye baromra, amíg túl nem
lesz ezen.

Másnap reggel Henry fülébe is eljutott a dolog. Nagyon felzak-
latta, elhatározta, hogy máshová vezényli Nemfájt, és elment a mo-
csárlakókhoz megbeszélni.

– Mi az istennyila ütött bele? Miért nekem jut a hadsereg összes
barma? Honnét a nyavalyából szerzek másik fogorvost?

Csapdle éppen a rendelőben ügyelt, de Duke és Sólyomszem le-
beszélték Henryt az átvezénylésről.

– Nem kell megszabadulni tőle, Henry – csitította Duke. – Majd
túllesz rajta.

– Az istenit, Henry – tette hozzá Sólýomszem –, ha megszabadulsz tőle, egy dilidoki még sokk-kezelésre ítéli, és másik alakulat-hoz küldi. Sokk-kezelést meg itt is kaphat.

– Sajnálom fiúk, de az ilyen helyzet lőporos hordó. Ha itt csinálja ki magát, életem végéig a fejemre olvassák.

– Henry, bizonyára tudatában vagy annak a hatalmas presztízsnak, amit a Büszkeség jelenléte nyújt az egységnek. A Büszkeség a legnagyobb adu, amivel katonai zuhanyzó valaha dicsekedhetett. Tudnod kell, hogy a kórházunk személyzete és az összes közeli csapat a legtisztább katonák Koreában, annyira odavannak, hogy lát-hassák Hamtramck Büszkeségét. Henry, az egészség és a személyes higiénia nevében adnál nekünk huszonnégy órát, hogy meggyógyítsuk Nemfáj Waldowskit?

– Ja, Henry, megteszed?

– Biztos elment az eszem. Ugyanolyan eszelős vagyok, mint ti. Jól van, gyógyítsátok meg, és hadd menjek innen! – kiáltotta az ezredes és távozott.

– Akkor hogyan gyógyítsuk meg? – tette fel a kérdést Duke-nak Sólýomszem.

– Pofonegyszerű. Szerzünk neki valami fekete kapszulát, ahogy megígértük, dugunk bele tizenöt szemcse amyalt, leitatjuk, és beadjuk neki. Mire felébred, kutya baja lesz.

– Kéne benzedrin is, vagy valami, ha nem akarna felébredni.

– Igazad van.

– És körítést is kéne csinálni a dolognak. Ezt kidolgozzuk még ma. Kezdjük azzal, hogy bevonjuk Kadarkát.

Átsétáltak a tábori lelkész sátrához, beléptek, és kinyitották Mulcahy atya két sörét.

– Hogy s mint, Vesztés prédikátor? – érdeklődött Sólýomszem.

– Mi hír a pápától?

– Mit akartok, ti mihasznák?

– Azért jöttünk, hogy meghívjunk az utolsó vacsorára – informálta Duke.

– Nemfáj Polák ma este tizenegy körül át akar kelni a nagy víz-választón – bontotta ki a magyarázatot Súlyomszem –, és azt szeretné, ha a barátai és cimborái kenyeret törnének vele előtte. Azt is kérte, hogy Mulcahy prédikátor jöjjön el feladni az utolsó kenetet. Az utóbbi években elhanyagolta az egyház iránti kötelességeit, és szeretné, ha megszíroznád a kerekeket.

– Hagyjatok engem békén – mondta elcsigázottan Kadarka. – Mi ez az egész?

– Komolyan beszélünk, Kadarka. Nemfáj horgonykötele elszakadt. Nem akarjuk, hogy átvezényeljük, mert jó fazon, kedveljük és szükségünk van rá. Gatyába tudjuk rázni, csak kell egy kis segítség.

– Mit kéne csinálnom?

– Amit mondtunk. Gyere el, vacsorázz, igyál, add fel a kenetet, és ne bosszankodj azon, amit látsz vagy hallasz.

– Jól van, fiúk, bízom bennetek, de remélem, a főnök Rómában nem veszi hírét.

– Tőlem tutira nem – biztosította Súlyomszem.

Aztán elmentek a hadtáposhoz, és megbízták koporsókészítéssel.

– Kit fogtok megölni? – érdeklődött az őrmester.

– Senkit. A koporsó Nemfájnak lesz. Öngyilkosságot fog elkövetni.

– Azt nem teheti!

– Miért nem?

– Fogorvos van doszt, de Hamtramck Büszkesége csak egy!

– És?

– És? Az nem az övé, az a világé. Meg kell állítanotok.

– Ne aggódj, nem engedjük neki megtenni. Radar O'Reillyt látad errefelé?

– Radar elment Szöulba vérért. Délután jön vissza. Mit akartok tőle?

– Lehet, hogy szükségünk lesz rá. Küldd a Mocsárba, amint visszaér.

A patikában elkészítették a fekete kapszulát. Aztán átvonultak az étkezdébe, és megkeresték az ünnepezt szakácsot, Szentanya

őrmestert. Szentanya őrmester néger fiú volt Brooklynból, aki katonai karrierje során különféle eredményekkel tüntette ki magát, melyek nem mindegyike volt kulináris. Például hónapok óta sikeres üzleti vállalkozást folytatott mint a Brooklyni és Manhattani Leértékelt Emlékmű Társaság elnöke, felszerelve képeslapokkal és imponáló iratokkal, melyek különböző nyilvános épületek, szobrok és parkok tulajdonjogára vonatkoztak. Sólyomszem és Duke látogatása előtt két nappal adta el a brooklyni botanikus kertet kétszáz dollárért egy Mississippibe való fehér közlegénynek.

– Hogy voltál képes erre, öregem? – kérdezte inkább áhítattal, mintsem megrovón egyik kevésbé kifinomult konyhai kollégája.

– Könnyen, öregem. A Brooklyn hidat nem vette meg, mert azt mondta, régóta beszélük a családjában, hogy a nagypapája annak idején már megvette.

– Szentanya – kérdezte tőle most Sólyomszem –, mennyire szeretnéd elnyerni a Medaille d’Honneur des Chevaliers d’Escoffier de France-t?

– Az mi az, öregem?

– Egy aranyérem.

– Hű, öregem!

– Párizsban adják át minden évben annak, akit az év szakácsának szavaznak meg.

– És hogyan szerezzek szavazatokat?

– Úgy, hogy ma este készítesz nekünk egy különösen ízletes...

– Nem, nem, öregem. Én nem főzök privát partira. Ez nincs a szabályzatban. A szabályzat szerint nem vagyok köteles...

– Szentanya, bírod Waldowski századost, nem?

– Naná! Van benne valami, amit tiszteltek.

Erre a végszóra és Duke biccentésére Sólyomszem belevágott Nemfáj Polák érzelmi és szellemi állapotának taglalásába, amit szenvedélyes kéréssel követett. Amikor végzett, Szentanya beleegyezett, hogy kiveszi részét Hamtramck Büszkeségének megmenetéséből.

A rendelőben aznap este felfüggesztették a pókerjátszmát, és a póker- meg biliárdasztalt a fogorvosi székkal együtt eltávolították. Két hosszú asztalt hoztak az étkezdéből, gyertyákat gyújtottak, és a mocsárlakók álltak a bárpult mögé. A vendégek – orvosok, helikopter-pilóták, sorkatonák – kezdtek belemelegedni, de Nemfáj Polák csak boldogtalanul gubbasztott a sarokban, szinte tudomást sem vett barátai és tisztelői köszöntéséről.

Amikor éjfél utött az óra, felszolgálták az utolsó vacsorát, és finomabb estebéd még nem készült a 4077. MASH-nél. Ez nemcsak a Szentanya erőfeszítéseinek volt köszönhető, hanem annak is, hogy a délután folyamán pár mérföldre délre eltérítettek egy kanadai hadtápos teherautót. Ennek eredményeképp a füstölt lazac után kanadai borsóleves következett, egyéni óhaj szerint szeletelt sült marha, zöldség, saláta, desszert, kávé vagy tea, Drambuie whisky és Antonio y Cleopatra szivar.

Nemfáj vonakodva és keveset ivott, de Duke tett róla, hogy az italok alkoholtartalma magas legyen. Nemfáj étvágy nélkül falatozott, és amikor a vacsora végeztével a vendégek sorra felálltak és röviden elbúcsúztak tőle, szinte rá se hederített a jókívánságokra.

A beszédek után behozták a koporsót. Kibélelték takarókkal, tettek bele három új kártyapaklit, egy doboz pókercsipet, egy kis üveg scotchot, több fogorvosi eszközt és Nemfáj Waldowski három jegyesének képét. Nemfáj most először mutatott érdeklődést.

– Az mi?

– A koporsód – informálta Duke.

– De még meg se haltam.

– Igaz, de nagydarab fickó vagy – mutatott rá Sólyomszem. – Nem akarunk cipelni, miután bevetted a fekete kapszulát. Gondoljuk, belefekhetnél a koporsóba, és bevehetnél ott. Sokkal kényelmesebb lenne, Nemfáj, hidd el.

Nemfáj arca kételkedést tükrözött.

– Hé, Nemfáj, szerinted melyik irányba mész? – kérdezte valaki.
– Felfelé vagy lefelé?

– Megkértem az atyát, hogy rendezze el – felelte Nemfáj Kadarkára pillantva.

– Biztos, hogy van protekciód, Kadarka? – kérdezte Csapdle John. – Mert ha azt mondd, hogy bukta lehet, Nemfáj talán meggondolja magát.

– Nem gondolom meg magam – jelentette ki Nemfáj.

Mulcahy atya feladta az utolsó kenetet. Ahogy befejezte, a nézők mormolva adtak hangot elégedettségüknek. Ez volt Kadarka legjobb és legkifinomultabb munkája.

– Szép, nagyon szép – méltatta Duke.

Nemfáj készült befeküdni a koporsóba és bevenni a fekete kapszulát, Csapdle és Súlyomszem pedig aggódva figyelték az ajtót. Hirtelen kivágódott, Radar O'Reilly robogott be, és levegő után kapkodva kiáltotta:

– Állj!

– Mi van? – kérdezte Súlyomszem.

– Üzenetet fogtam. Nemfájnak kell egy ejtőernyő. Az ima nem segített, lefelé megy.

A helyiségen elégedetlen moraj hullámszózott át. A társaság Mulcahy atyára nézett.

– Mi a baj, Kadarka? – cöccögött Csapdle John. – Nem vagy formában?

– Hagyjuk a megtorlást – mondta Súlyomszem. – Haladjunk.

Egy ejtőernyőt vett elő, és az egyik pilóta segített neki feladni Nemfáj Waldowskira, aki mostanra már érezte az elfogyasztott piát.

– Nem akarok ejtőernyővel ugrani – nyafogott. – Belehalhatok.

– Az meglehet – vigasztalta Súlyomszem. – Szállj be, Nemfáj. Ideje felszállni.

Nemfáj ejtőernyőstül beszállt a koporsóba. Bevette a fekete kapszulát és leöblítette egy pohár scotchcsal. Öt perc múlva álmvilágban járt.

Csapdle John jött oda egy kék szalaggal.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Tisztelettel, de lazán Hamtramck Büszkesége köré kötötte, és elkezdődött a pókerjátzsma. A mocsárlakók közül valaki rendszeresen felállt ellenőrizni a fogorvos pulzusát, légzését és vérnyomását.

Egy alkalommal, amikor Nemfáj a kelleténél valamivel kómásabbnak tűnt, kapott egy kis dózis stimulánst. Pirkadatra a felépülés jeleit mutatta. Kivették a koporsóból és az ötödik légi mentőalakulat várakozó helikopteréhez vitték, amely a műtét-előkészítő mögött várakozott. Olyan tizenöt méter magasan a pálya felett, közvetlen a Mocsár előtt Nemfáj kapott egy nagy adag benzedrint intravénásan, és kötélen leeresztették a helikopterből. Megrántották az oldózsínorra erősített kötelet, és az ernyő kinyílt. Lent egy mentőcsapat várta takaróval. A pilóta elengedte a kötelet. Nemfáj ernyőstül a nézők örömeire két métert zuhant, rá a takaróra.

Amíg az ernyőt levették, Nemfáj a szemét dörgölte, körülnézett és azt kérdezte:

– Mi az isten folyik itt, fiúk?

– Mi is ezt szeretnénk tudni – mondta neki Sólyomszem. – Gyere a Mocsárba.

– Száraznak látszol – nyomott a kezébe egy doboz sört Csapdle. – Azt hallottam, hogy az ember megszomjazik ott, ahol jártál. Mesélj róla. Hogy jutottál vissza?

– Egy perc és megyek – mondta Waldowski százados, miután három kortyra kiitta a sört, és kiment a sátorból.

Visszatérve Nemfáj szemmel látható büszkeséggel egy kék szalagot fogott a kezében és közölte: – Nem tudom, hol jártam, de akárhol is, első díjat kaptam. Na, pókerezünk?